

Αριθμ. Πρωτ. 1001

Τῷ Ἱερωτάτῳ Μητροπολίτῃ Κιέβου κυρίῳ Ὀνουφρίῳ, ἀδελφῷ καὶ συλλειτουργῷ
τῆς ἡμῶν Μετριότητος ἐν Κυρίῳ ἀγαπητῷ,

Εἰς Κιέβον.

Γνωρίζετε ἀσφαλῶς ἐκ τῆς ἱστορίας καὶ τῶν ἀδιασειστων ἀρχειακῶν ἐγγράφων
ὅτι ἡ Ἱερά Μητρόπολις Κιέβου ἀνήκεν ἀνέκαθεν εἰς τὴν δικαιοδοσίαν τῆς Μητρῶς
Ἐκκλησίας τῆς Κωνσταντινουπόλεως, ἰδρυθεῖσα ὑπ' αὐτῆς ὡς χωριστὴ Μητρόπολις,
κατέχουσα τὴν 60ὴν θέσιν εἰς τὸ Συνταγματικὸν τῶν ἐπαρχιῶν τοῦ Οἰκουμενικοῦ
Θρόνου. Ὑστερον δέ, ἡ μὲν ἐν τῷ κράτει τῆς Μεγάλῃς Ῥωσσίας τοπικὴ Σύνοδος,
προσχήμασί τισι ἀβασίμοις, ἀπεσχίσθη πραξικοπηματικῶς ἐκ τῆς κανονικῆς αὐτῆς
ἀρχῆς, ἥτοι τῆς Ἁγίας τοῦ Χριστοῦ Μεγάλῃς Ἐκκλησίας (1448), ἀλλ' ἐν τῇ πόλει τοῦ
Κιέβου ἐγκαθίσταντο συνεχῶς καὶ ἀδιαλείπτως παρὰ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου
ἕτεροι μητροπολίται, γνήσιοι καὶ κανόνικοί, τοῦ Κιεβινοῦ κλήρου καὶ λαοῦ μὴ
δεχομένου τὴν ὑποταγὴν εἰς τὸ τῆς Μοσχοβίας κέντρον. Ἡ κανονικὴ αὕτη τάξις
διετηρήθη, παρὰ τὰς δυσκολίας τῶν καιρῶν, ἕως καὶ τοῦ σωτηρίου ἔτους 1685^{ου}, ὅτε ὁ
Πατριάρχης Μόσχας Ἰωακείμ, ἀντικανονικῶς παρενέβη εἰς ξένην ἐκκλησιαστικὴν
δικαιοδοσίαν, προαγαγὼν τὸν τότε Θεοφιλέστατον Ἐπίσκοπον Λουτσκίου Γεδεών εἰς
Μητροπολίτην Κιέβου, δίχα, τῷ ὄντι, τῆς ἀδείας τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου. Πρὸς
θεραπείαν τῆς ζημίας ταύτης καὶ διὰ τὴν κατάπαυσιν τῶν ἐντόνων ἀντιδράσεων τοῦ
κλήρου καὶ τοῦ λαοῦ τοῦ Κιέβου, μὴ δεχομένων τὴν ἀντικανονικὴν ἐκλογὴν καὶ μὴ
ἀνεχομένων τὴν εἰσπήδησιν τοῦ Πατριάρχου Μόσχας, οἱ ἐν τῇ Μεγάλῃ Ῥωσσίᾳ
βασιλεύοντες καὶ ἀρχιερατεύοντες ἐζήτησαν «δοθῆναι ἀδειαν τῷ μακαριωτάτῳ
πατριάρχῃ Μοσχοβίας χειροτονεῖν μητροπολίτην Κιέβου, ἥνικα ἐμμένει ὑστερουμένη
γνησίου ἀρχιερέως ἢ μητρόπολις αὕτη».

Ὁ Ἀποστολικὸς καὶ Οἰκουμενικὸς ἡμῶν Θρόνος ἀπεδέξατο τὴν αἴτησιν αὐτῶν
καὶ τὴν ἀπὸ κανονικῆς ἀπόψεως παρανομίαν ταύτην συνεχώρησε, συγκαταβάσει καὶ
οἰκονομίᾳ χρησάμενος, καὶ «διὰ τε τὸ ὑπερβάλλον τοῦ τόπου διάστημα καὶ τὰς
ἐπισυμβαινούσας μεταξύ τῶν δύο βασιλειῶν μάχας», πρωτίστως δέ διὰ τὴν σωτηρίαν
τῶν ἐν τῇ ἐπαρχίᾳ ταύτῃ εὕρισκομένων χριστιανῶν, ἔδωκε οἰκονομικῶς, διὰ τοῦ
δοιδίμου προκατόχου ἡμῶν Διονυσίου Δ', τὴν ἀδειαν, ὁ μακαριώτατος Πατριάρχης
Μοσχοβίας «χειροτονεῖν Κιέβου Μητροπολίτην», «ἐνός μόνου φυλαττομένου, δηλαδὴ
ἥνικα ὁ Μητροπολίτης Κιέβου ἱερουργῶν εἴη τὴν ἀναίμακτον καὶ θείαν μυσταγωγίαν,
μνημονεῦοι ἐν πρώτοις τοῦ σεβασμίου ὀνόματος τοῦ παναγιωτάτου Οἰκουμενικοῦ
Πατριάρχου».

Τοῦ ἐδραίου ἐκκλησιολογικοῦ καὶ κανονικοῦ τούτου ὄρου τῆς μνημονεύσεως τῆς
κανονικῆς ἐκκλησιαστικῆς ἀρχῆς ὑπὸ τοῦ ἐκάστοτε τῆς τοῦ Κιέβου πόλεως
ποιμενάρχου μὴ τηρουμένου, ἅτε ὑποταγείσης τῆς Μητροπόλεως ταύτης πλήρως τῇ

Αγιωτάτη Εκκλησία της Ρωσίας, τῇ ἀφιλαδέλφῳ μεθοδεῖα αὐτῆς, κατὰ παράβασιν τῶν Θεῶν καὶ Ἱερῶν Κανόνων, ἰδίᾳ δὲ τοῦ Ἡ' τῆς ἐν Ἐφέσῳ Γ' Οἰκουμενικῆς Συνόδου, λέγοντος ὅτι: «μηδένα τῶν θεοφιλεστάτων ἐπισκόπων ἐπαρχίαν ἑτέραν, οὐκ οὔσαν ἄνωθεν καὶ ἐξ ἀρχῆς ὑπὸ τῆν αὐτοῦ, ἢ γοῦν τῶν πρὸ αὐτοῦ χεῖρα καταλαμβάνειν ἀλλ' εἰ καὶ τις κατέλαβε, καὶ ὑφ' ἑαυτὸν πεποιήται, βιασάμενος, ταύτην ἀποδιδόναι· ἵνα μὴ τῶν Πατέρων οἱ κανόνες παραβαίνωνται, μηδὲ ἐν ἱερουργίας προσχήματι, ἐξουσίας ὑφὸς κοσμικῆς περαιοδύηται, μηδὲ λάθωμεν τὴν ἐλευθερίαν κατὰ μικρὸν πολέσαντες ... Ἐδοξε τοίνυν τῇ ἀγίᾳ καὶ οἰκουμενικῇ συνόδῳ, σφύζεσθαι ἐκάστη παρχία καθαρὰ καὶ ἀβίαστα τὰ αὐτῇ προσόντα δίκαια ἐξ ἀρχῆς καὶ ἄνωθεν, κατὰ τὸ ἀλάι κρατήσαν ἔθος ... Εἰ δὲ τις μαχόμενον τύπον τοῖς νῦν ὠρισμένοις προσκομίσει, κυρον τοῦτον εἶναι ἔδοξε τῇ ἀγίᾳ πάσῃ καὶ οἰκουμενικῇ συνόδῳ» καὶ μὴ σεβομένης σαύτως καὶ τῶν ἐν τῷ Πατριαρχικῷ καὶ «Συνοδικῷ Ἐκδόσεως Γράμματι» προτροπῶν, ἀτά τὰς ὁποίας: «μηδενὸς κατὰ τοῦτο ἐναντιουμένου, ἢ ἀντιλέγοντος τὸ παράπαν, ὡς ὀλόγως καὶ δικαίως γεγονός. Ὁ δὲ παρὰ τὰ γεγραμμένα διανοηθεὶς ἢ ἄλλως πως οὐληθεὶς ἀπειθείαν ἢ ἐναντιότητα ἐνδείξασθαι, τῇ τοῦ Κυρίου διαταγῇ ἀντιστήσεται, αἰ παρ' Ἐκείνου τὰς ἀντιμισθίας ἔξει ὡς καταφρονητῆς τῶν Πατριαρχῶν ὄντων ἰκόνων τοῦ Θεοῦ ἐμψύχων τε, καὶ ζωσῶν», διὰ πάντα ταῦτα, ἡ περί ἡμᾶς Ἁγία καὶ Ἱερά Σύνοδος, κατὰ τὴν συνεδρίαν τῆς 11ης Ὀκτωβρίου ἐ. ἔ., κανονικῶς ἀνεκάλεσε τὴν σύχυν τῶν πρὸ πολλοῦ καταργηθέντων μονομερῶς ὑπὸ τῆς ὑμετέρας πλευρᾶς καὶ τοῦ Ρωσικοῦ Πατριαρχείου Πατριαρχικῶν Γραμμάτων τοῦ μακαριστοῦ Πατριάρχου Διονυσίου Δ' τοῦ ἔτους 1686^{οῦ}. Γνωρίζομεν δὲ ὑμῖν ὅτι ἡ ἱστορικὴ Μητρόπολις Κιέβου καὶ αἱ ἐν τοῖς ὄριοις τῆς Οὐκρανίας κείμεναι ἐκκλησιαστικαὶ ἐπαρχίαι περιήλθον πλέον εἰς τὴν πρὸ τῶν μνημονευθέντων Γραμμάτων ἱεροκανονικὴν κατάστασιν, ἦτοι εἰς τὴν πλήρη ἐξάρτησιν ἐκ τοῦ καθ' ἡμᾶς Ἀγιωτάτου Ἀποστολικοῦ καὶ Πατριαρχικοῦ Οἰκουμενικοῦ Θρόνου.

Προσέτι δὲ, ἡ περί ἡμᾶς Ἁγία καὶ Ἱερά Σύνοδος τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου, κατὰ τὴν συνεδρίαν τῆς 22^{ης} Ἀπριλίου ἐ. ἔ., λαμβάνουσα ὑπ' ὄψιν τὰ κατὰ καιροῦς ἰτήματα κλήρου καὶ λαοῦ περὶ ἀνεξαρτησίας τῆς εἰς ἰδιαίτερον κυρίαρχον κράτος συγκροτηθείσης εὐλογημένης γῆς τῆς Οὐκρανίας, κυρίως ὁμως προσβλέπουσα εἰς ἐραπείαν τῶν ἀπὸ ἐτῶν σοβούντων σχισμάτων καὶ μερισμῶν, μὴ δυναμένης τῆς ἀδελφῆς Ἐκκλησίας τῆς Μόσχας τὴν θεραπείαν ταύτην ἐπιφέρειν, ἀπεφάσισεν ἰσοφώνως, ἵνα ἀπονείμῃ καθεστῶς αὐτοτελοῦς ἐσωτερικῆς διαρθρώσεως, ἦτοι αὐτοκεφαλίας», εἰς τὸ κράτος τῆς Οὐκρανίας. Μέχρι δὲ καὶ τῆς συγκροτήσεως εἰς ὅμα τῆς ἐν Οὐκρανίᾳ Ἱεραρχίας καὶ τῆς ἐξ αὐτῆς, κατόπιν ἐκλογῆς, ἀναδείξεως ἱεροκαθημένου, πρὸς ὃν καὶ κατὰ τὴν κρίσιν ἡμῶν χορηγηθήσεται ἀρμοδίως πατριαρχικός καὶ συνοδικός Τόμος, γνωρίζομεν τῇ ὑμετέρᾳ Ἱερότητι ὅτι ὑπερτάτη κανονικὴ ἀρχὴ ἐν Οὐκρανίᾳ ὑπάρχει καὶ λέγεται ἡ Ἁγία τοῦ Χριστοῦ Μεγάλη Ἐκκλησία ὡς ἑκαπάλαι.

Τὰς εἰρημένας ταύτας ἀποφάσεις τῆς Μητρὸς Ἐκκλησίας ἠθελήσαμεν νά σωμεν εἰς γνώσιν τῆς ὑμετέρας Ἱερότητος, διὰ τῶν ὀρισθέντων Ἐξάρχων ἡμῶν ἐν Κιέβῳ, ἀλλ' ὑμεῖς, δυστυχῶς, ἠρνήθητε τὴν κοινωνίαν μετ' αὐτῶν. Ἐπανερχόμενοι οὖν

... αὐτὸν διὰ τῶν μετὰ χεῖρας Πατριαρχικῶν ἡμῶν Γραμμάτων, οἰκονομικῶς καὶ
οὐκριατικῶς προσφωνοῦντες ὑμᾶς Ἱερώτατον Μητροπολίτην Κιέβου, ἐνημεροῦμεν
ὅτι ἅμα τῇ ὑπὸ τοῦ κληρικολαϊκοῦ σώματος ἐκλογῇ τοῦ Προκαθημένου τῆς
Οὐκρανικῆς Ἐκκλησίας, οὐ δυναθήσεσθε πλέον ἐκκλησιολογικῶς τε καὶ κανονικῶς
φέρειν τὸν τίτλον τοῦτον τοῦ Κιέβου, τὸν ὁποῖον, οὕτως ἢ ἄλλως, κατέχετε σήμερον
κατὰ παράβασιν τῶν ὑπὸ τῶν ἐπιστῆμων κειμένων τοῦ 1686 ὀριζομένων.

Διὸ ἐν πνεύματι εἰρήνης καὶ ἀγάπης προτρεπόμεθα ὑμᾶς, Ἱερώτατε ἀδελφέ,
ὅπως λαμβάνοντες ὑπ' ὄψιν καὶ θεωροῦντες ἐν φρονήματι ἱστορικῆς ἀληθείας καὶ
ὀγιῶς ἐκκλησιολογίας τὰς ἡμετέρας ἱεροκανονικὰς Πράξεις, ἀρθῆτε εἰς τὸ ὕψος τῶν
περιστάσεων καὶ ἐναρμοσθῆτε τῇ παραδόσει τῶν ἀειμνήστων προκατόχων ὑμῶν
Σιλβέστρου, διαδόχου Πέτρου Μογίλα τοῦ εὐκλεοῦς, ὡς καὶ τῶν λοιπῶν Μητροπολιτῶν
Κιέβου Διονυσίου, Ἰωσήφ καὶ Ἀντωνίου, ἐπιστηριζόντων τὸν εὐγενῆ Οὐκρανικὸν λαὸν
καὶ τὸ εὐσεβές αὐτῶν γένος, πειθομένων εἰς τὰς ἀποφάσεις τῆς Μητρὸς Ἐκκλησίας,
προτρεπόμεθα δὲ ὅπως συμμετάσχητε προφρόνως καὶ ἐν πνεύματι ὁμονοίας καὶ
ἐνότητος, μετὰ τῆς ὑφ' ὑμᾶς Ἱεραρχίας, εἰς τὴν ὑπὸ σύγκλησιν ἰδρυτικῆν τῆς ἐνιαίας
Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας Οὐκρανίας Συνέλευσιν καὶ τὰς ἐκλεκτορικὰς διαδικασίας πρὸς
ἀνάδειξιν τοῦ Προκαθημένου αὐτῆς, δυναμένης, ἀσφαλῶς, καὶ τῆς ὑμετέρας Ἱερότητας
ὑποβαλεῖν ὑποψηφιότητα πρὸς τοῦτο. Ὡσαύτως δὲ προτρεπόμεθα ὑμᾶς καὶ τοὺς περὶ
ὑμᾶς ὅπως εὐρίσκησθε ἐν κοινωνίᾳ μετὰ τῶν πρῶην Κιέβου Φιλαρέτου καὶ πρῶην Ἀβίβ
Μακαρίου καὶ τῶν σὺν αὐτοῖς, ὡς ἀποκατασταθέντων ὑφ' ἡμῶν ἀρμοδίως εἰς τὴν
ἀρχιερωσύνην καὶ οὐχὶ εἰς τὸ ἀξίωμα, δι' εὐμενοῦς ἡμετέρας κρίσεως ἐπὶ τῆς κατ'
ἐπανάληψιν ὑποβληθείσης ἡμῖν ἐκκλήτου αὐτῶν προσφυγῆς, ὡς οἱ Θεῖοι καὶ Ἱεροὶ Θ'
καὶ ΙΖ' τῶν ἐν Χαλικηδόνι συνελθόντων Ἁγίων Πατέρων Κανόνες σαφῶς καὶ σοφῶς
διακελεύονται. Περιστόν νὰ λεχθῆ ὅτι ἡ τῆς ἐκκλήτου προσφυγῆς ἐξέτασις δὲν
ἀποτελεῖ «νομμοποίησιν σχισμάτων», ἀλλ' εὐκαιρίαν θεραπείας αὐτῶν, ὡς τοῦ
ταλαιπωρησαντος ἐπὶ τρεῖς ποὺ δεκαετίας τὸν προσφιλῆ Οὐκρανικὸν λαὸν τοιοῦτου.

Ὦντες βέβαιοι ὅτι καὶ ἡ ὑμετέρα ἀγαπητῆ Ἱερότης θέλει ἐνστερνισθῆ τὰς
κανονικὰς ταύτας ἀποφάσεις τῆς Μητρὸς Ἐκκλησίας καὶ ἀκολουθήσει τὴν ὁδὸν τῆς
ἐνότητος διὰ τὸ συμφέρον τοῦ Οὐκρανικοῦ λαοῦ, ἐπιστηρίζει δὲ τὴν χορηγηθησομένην
Αὐτοκεφαλίαν, ἐφ' ὅσον αὕτη, ὡς γνωρίζετε, Ἱερώτατε, παρά τὰ δημοσίως ψευδῆ
λεγόμενα, εἶναι ἡ μόνη λύσις διὰ τὴν θεραπείαν τοῦ ἐν Οὐκρανίᾳ ἐκκλησιαστικοῦ
ζητήματος, ἐπικαλούμεθα ἐφ' ὑμᾶς τὴν Χάριν καὶ τὸ ἀμετρον ἔλεος τοῦ Θεοῦ τῶν
πατέρων ἡμῶν, τῶν ὀρθοτομησάντων τοὺς ὄρους καὶ Κανόνας τῆς πίστεως ἐν
ἀληθείᾳ, μεμακρυσμένη κοσμικῶν κινήτρων καὶ ἐπιβολῶν.

βίη' Οκτωβρίου ιβ'

Ἐπισημασθέντος ἡμῶν ἀγαπῆται ἐν χερσὶν ἀδελφῶν